Corona_Fakten: 7 důvodů, proč je virologie pseudověda

written by Vladimír Bartoš | 25. 9. 2022

Sestaveno na základě textu

Přeložil: Vladimír Bartoš

Sedm argumentů, které ukazují, že virologové jednají zřetelně protivědecky a sami sebe vyvrátili.

Zde je shrnuto sedm hlavních bodů, kterými virologové argumentují a důvody, proč si každý z nich vyvracejí. Každý jednotlivý argument – a to, co se přitom dělá v laboratoři – vyvrací celou virologii sám o sobě. Skutečnost, že každý ze sedmi argumentů virologů postrádá doložené kontrolní experimenty, které jsou ve vědě vyžadovány, aby bylo možné něco označit za vědecké, již sama o sobě vyvrací tvrzení, že virologie je vědecká.

1) Virologové interpretují odumírání buněk v laboratoři jako jev, způsobený viry. Kvůli nedostatku kontrolních pokusů přehlížejí, že buňky v laboratoři zabíjejí sami a neúmyslně, hladověním a otravou. Tato chybná interpretace vychází z jediné publikace Johna Franklina Enderse a Peeblese z 1. 6. 1954. V takzvaném "procesu o spalničkovém viru" u Vrchního zemského soudu ve Stuttgartu bylo nejvyšší soudní instancí rozhodnuto, že tato publikace neobsahuje žádné důkazy o přítomnosti viru (OLG Stuttgart 12 U 63/15). V této publikaci použitá metoda detekce pomocí cytopatického efektu se stala výhradním základem nejen spalničkové virologie, ale veškeré virologie od roku 1954 až do hysterie s koronou. Struktury, které byly v elektronovém

mikroskopu vydávány za viry, jsou zcela normálními součástmi odumírajících buněk, kterým se ve vědě říká také “exozomy”. Tyto složky nebyly nikdy pozorovány “in vivo”, tj. přímo v člověku nebo jeho tekutinách, izolovány z nich nebo jejich údajný genetický materiál sekvenován a prokázán jako celek. Pozorovaný cytopatický účinek, který je definován jako důkaz přítomnosti a patogenity deklarovaných virů, se objevuje výhradně při laboratorních pokusech (“in vitro”) poté, co byla příslušná buněčná kultura v průběhu pokusu smíchána s různými cytotoxickými přísadami. Patří mezi ně anorganické soli, antimykotika (např. amfotericin-B), trypsin, různá antibiotika jako penicilin a streptomycin, dezinfekční prostředky jako glutaraldehyd, tetroxid osmia, epoxidová pryskyřice a také fetální hovězí sérum jako kultivační médium. Virologové však nikdy neprovádějí a nedokumentují vědecky předepsaný kontrolní experiment, při kterém by “unifikovanou” buněčnou kulturu stejného původu ošetřili přesně stejnými přísadami přesně stejným způsobem. Pokud se tak stane, objeví se také cytopatické účinky, které jsou k nerozeznání od účinků v prvním experimentu, jak již v roce 1954 ukázali Enders a Peebles: “Druhý agens byl získán z neinokulované kultury buněk opičích ledvin. Cytopatické změny, které vyvolal v neobarvených preparátech, nebylo možné s jistotou odlišit od virů izolovaných z kultur spalniček.” Kontrolní pokus o cytopatickém účinku, který chybí ve všech publikacích virologů, ale který již provedlo několik nezávislých laboratoří, jasně vědecky vyvrací tvrzení o kauzálním viru, a to i v případě Sars-Cov-2.

2) Virologové skládají nejkratší kousky tzv. genetické informace umírajících buněk pouze mentálně/výpočetně na počítači pomocí programů jako “MEGAHIT” nebo “TRINITY” do velmi dlouhého genetického vlákna, které vydávají za genetické vlákno viru. Tento mentální/výpočetní proces se nazývá “zarovnání”. Neprovádějí přitom kontrolní experimenty, tedy pokus mentálně/výpočetně zkonstruovat požadované genetické vlákno i z krátkých kousků tzv. genetické informace z neinfikovaných zdrojů. Kromě toho, že chybí kontrolní pokusy, které dokazují protivědeckou povahu, není tento výpočetní postup v žádném případě vhodný jako důkaz pro virus, jak uvedl soudní znalec Prof. Dr. Dr. Podbielski v procesu s virem spalniček u Zemského soudu v Ravensburgu v odpovědi na otázku soudu, zda je možné prokázat příčinnou souvislost infekce v případě patogenu výhradně na základě této vypočtené sekvence genomu: “Ne, výhradně v této podobě to možné není. Můžete zde dosáhnout pouze počítačových modelů s odpovídajícími vysokými hodnotami pravděpodobnosti, ale nemůžete přinést přímý důkaz.”

3) Virologové vždy potřebují dané genetické vlákno viru jako šablonu pro zarovnání viru. Vždy však používají pouze vlákno vytvořené mentálně/počítačově, nikdy ne skutečné vlákno, které by bylo nalezeno v realitě. Nikdy přitom neprovádějí kontrolní experimenty, zda by z existujícího souboru dat tzv. genetické informace nebylo možné zkonstruovat také “virové” řetězce zcela odlišných virů.

4) Virologové nikdy neviděli “viry” v lidech, zvířatech, rostlinách a jejich tekutinách ani je z nich neizolovali ve smyslu slova “izolovat”. Dosud to dělali jen nepřímo a vždy pomocí velmi speciálních a umělých buněčných systémů v laboratoři, a pak celou buněčnou kulturu nazývali izolátem. Nikdy nezmínili ani nezdokumentovali kontrolní pokusy, zda se jim podařilo

prezentovat a tzv. izolovat viry také u lidí, zvířat, rostlin nebo jejich tekutin a z nich.

5) Virologové nikdy čistě neizolovali domnělé viry, které fotografují pomocí elektronových mikroskopů, biochemicky je necharakterizovali ani z nich neextrahovali jejich domnělý genetický materiál. Nikdy neprovedli kontrolní pokusy ani nezveřejnili, zda po izolaci těchto struktur lze skutečně zjistit "virové" bílkoviny (obal viru) a především virové jádro, které má být ústřední složkou a charakteristickým znakem viru.

6) Virologové vydávají typické artefakty odumírajících tkání/buněk a typické struktury, které vznikají při přeměňování buněčných složek, jako jsou bílkoviny, tuky a použitá rozpouštědla, za viry nebo za virové složky. Opět chybí kontrolní experimenty s neinfikovanými, ale stejně ošetřenými buňkami/tkáněmi.

7) Takzvané pokusy s nákazou nebo přenosem, které virologové provádějí, aby prokázali přenosnost a patogenitu domnělých virů, vyvracejí celou virologii. Je zcela zřejmé, že samotné pokusy vyvolávají příznaky, které jsou při experimentech na zvířatech vydávány za důkaz existence a patogenity podezřelých virů. Opět chybí jakékoli kontrolní pokusy, při nichž by se provádělo přesně totéž, jen s neinfikovaným nebo sterilizovaným materiálem (například vstříknutí "unifikované", ale jinak stejnými přísadami ošetřené buněčné kultury do mozku opice nebo napumpování takové buněčné kultury do plic opice). Kromě toho by vědecky relevantní pokusy s infekcí musely zvolit přirozené cesty přenosu, např. sliznice dýchacích cest a trávicího traktu.